

Въ 5-а дружина всичкитѣ офицери, въ това число и отважния Подп. Гуджевъ, Българ. отъ Сопотъ, освѣтнѣ дружинния командиръ Майоръ Поповъ и Подпоручика Макситенко, бѣха ранени.

Слѣдъ прѣвземанието шейновскитѣ укрѣпления, дружинитѣ се расположиха въ центра на шейновската позиция. Не далеко отъ тѣхъ бѣха спрѣни доведенитѣ плѣнни Турци, за пазението на които се испратиха отъ дружинитѣ по двѣ роти.

Когато дружината се расположи на бивуакъ, азъ, съ разрѣшението на дружинния командиръ, тръгнахъ да разглѣдамъ неприятелската позиция. Скоро, обаче, се отказахъ отъ това си желание, защото не бѣхъ въ състояние да гледамъ грознитѣ слѣди на ожесточената битка. Наистина, тукъ, по цѣлата позиция, се търкаляха падналитѣ убити и ранени войници.

За тѣхъ сега никой не се и грижеше. Едни отъ раненитѣ се гърчаха въ прѣдсмъртна агония, други се прививаха отъ болки, безъ да издаватъ гласъ, а трети — Турцитѣ — съ нескриваема злоба призоваваха проклятието върху гауритѣ . . . Тамъ же, по къмъ западъ, прѣдъ турскитѣ укрѣпления, облени въ кръвъ, още се търкаляха по земята нашитѣ ранени. Санитаритѣ още не бѣха успѣли да ги прибератъ.

Когато се върнахъ на бивуака, азъ забѣлѣзахъ на една полянка група Турци съ конѣе, окръжени съ войници отъ 16-а дивизия. Азъ се приближихъ при групата. И това се оказа плѣнни турски офицери съ конѣетѣ си и конюхи съ конѣетѣ на отсъствувавшиѣ офицери. Повечето отъ конѣетѣ бѣха добри, но мене, особено, ми се харесаха отъ тѣхъ два ата отъ чиста арабска кръвъ. Едина сивъ а другия дорестъ, послѣдния бѣ раненъ въ плешката и накуцваше. Си вия се водеше отъ единъ, макаръ съ лѣтни дрѣхи, но чисто облеченъ, Турчинъ. Азъ прѣдложихъ на този Турчинъ да ми продаде ата и му дадохъ 20 турски лири.

— „Ефендимъ“, азъ не можъ да ви продамъ ата, ми отговори Турчина, защото не е мой. Той е на пашата. Заповѣдайте, вземете го безъ пари, за което ще